

РЕШЕНИЕ

№ 4906

гр. София, 15.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 15.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **10571** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 156 и следващите от ДОПК.

Образувано е по жалба на Й. Й. К. – Р., [фирма], чрез адв.Т. И., член на САК, със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 2, ап. 2 срещу Ревизионен акт № Р – 22221719007836 – 091 – 001/01.06.2021г., издаден от А. Г. М., орган, възложил ревизията и Б. В. М., ръководител на ревизията, в частта, в която е потвърден и изменен с Решение № 1484/27.09.2021г. на директора на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП – С..

С ревизионния акт в оспорената част са установени задължения на жалбоподателката по ЗДДС в размер на 20 965.67 лева главница и 12 084.35 лева лихви, в резултат на начислен по чл.9, ал.3, т.1 от ЗДДС данък върху данъчна основа по доставки от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и др. в различни данъчни периоди от 13.01.2014г. до 14.04.2017г. и е отказано право на приспадане на данъчен кредит на основание чл. 70, ал.1, т.2 от ЗДДС общо в размер на 5 492.36 лева по фактури за доставки на услуги, материали/стоки в различни данъчни периоди от 27.12.2013г. до 01.09.2016г.

С жалбата се иска отмяна на ревизионния акт в частта, предмет на съдебен контрол, като необоснован и незаконосъобразен, в противоречие с материалния закон и целта на закона. Правят се възражения, че трите къщи за гости във връзка с които са издадени процесните фактури не е доказано да се използват за лични нужди на жалбоподателката или нейното семейство. Къщите са построени по договор №23/312/01981/08.06.2021г. с ДФЗ за отпускане на безвъзмездна финансова помощ по

мярка 312. Получателят на помощта е задължен да използва придобитите въз основа на одобрения проект активи за срок от 5 години след сключване на договора, по предназначение, без право да извършва разпоредителни сделки с тях. Къщите са въведени в експлоатация на 11.12.2013г., финансовата помощ е изплатена. Издадени са удостоверения за категоризация от 13.02.2014г., валидни до 13.02.2019г. Къщите са обзаведени, приемани са лица, извършвани са плащания по банков път. Предоставянето им за ползване е рекламирано в сайт с домейн www.vili359.com. Самата жалбоподателка се е грижила за обслужване, поддържане, почистване на къщите за гости, за посрещането им и организацията на тяхното гостуване. Доказани са приходи от настаняване на туристи. Семейството през целия ревизиран период е живяло в собствени жилища в [населено място], двете им деца са учили в 2 СУ „А. Е. С.“ в С., родителите са работили в [населено място]. Изводът, че къщите са ползвани за лични нужди е необоснован и недоказан, поради което начисляването на ДДС по реда на чл. 9, ал. 3, т.1 от ЗДДС е без правно основание. Алтернативно счита, че следва да се приложи данъчна ставка от 9% по чл. 66, ал.2 от ЗДДС. Доводите се поддържат в хода на съдебното производство от упълномощен процесуален представител. Направено е искане за присъждане на разноски по списък. Представени са писмени бележки.

Ответникът, чрез упълномощения си процесуален представител юрисконсулт К., прави искане за отхвърляне на жалбата като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурор Ц. от СГП дава заключение, че жалбата е недоказана.

Административен съд София – град, след преценка на становищата на страните и въз основа на събраните по делото доказателства приема за установено от фактическа страна следното:

Със ЗВР № Р – 22221719007836 – 020 – 001/04.12.2019г. е възложена ревизия на Й. Й. К. – Р. с [фирма] за определяне на задължения по ЗДДС за отделни данъчни периоди от 01.12.2013г. до 31.12.2018г., в обхвата на установените задължения, предмет на оспорване. Издадени са последващи ЗИДЗВР, всички от А. Г. М. / първата ЗВР от М. А. К. по заместване по Заповед № РД – 84 – 220012 -81/20.11.2019г./, на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП – С., оправомощена със Заповед № РД – 01 – 818/10.05.2019г. на и.д. директора на ТД на НАП – С..

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад № Р – 22221719007836 – 092 – 001/31.03.2021г., срещу който е подадено възражение, отхвърлено като неоснователно в издадения Ревизионен акт №Р– 22221719007836 – 091 – 001/01.06.2021г. от А. Г. М., орган, възложил ревизията и Б. В. М., ръководител на ревизията. При обжалване по административен ред ревизионният акт е частично потвърден и изменен с Решение № 1484/27.09.2021г. и с него са установени резултати по ЗДДС за внасяне за м.12.2016г. в размер на 543.87 лева главница и съответните лихви, за м. 12.2017г. в размер на 543.87 лева главница и съответните лихви, за м. 12.2018г. в размер на 543.87 лева главница и съответните лихви. Ревизионният акт е потвърден в частта на установените с него задължения по ЗДДС за отделни данъчни периоди м.01.2014г., м.02.2014г., м. 04.2014г., от м. 09.2014г. до м. 12.2014г., м.02.2015г., м.03.2015г., м. 06.2015г., м. 08.2015г., м. 09.2015г., м. 12.2015г., м. 07.2016г. и м.09.2016г. Общо установените задължения с ревизионния акт след решение №1484/27.09.2021г. на директора на Дирекция „ОДОП“ са в размер на 20 965.67 лева главница и 12 084.35 лева лихви.

В хода на съдебното производство са приети доказателствата от административната преписка. Прието е заключение на съдебно – счетоводна експертиза, което съдът кредитира досежно направените изчисления като правилни, обосновани и компетентни. Вещото лице дава заключение, че ако към данъчната основа за м. 12.2014г., м. 12.2015г., м. 12.2016г., м. 12.2017г. и м.12.2018г. бъде приложена диференцирана данъчна ставка от 9%, съобразно чл.66, ал. 2 от ЗДДС /изм./, резултатът за м. 12.2014г. е ДДС за внасяне в размер на 3 216.42 лева главница и 2083.36 лева лихви, за м. 12.2015г. е ДДС за внасяне в размер на 3 437.24 лева главница и 1876.32 лева лихви, за м.12.2016г. е ДДС за внасяне в размер на 244.74 лева главница и 108.70 лева лихви, за м.12.2017г. е ДДС за внасяне в размер на 244.74 лева главница и 83.89 лева лихви и за м. 12.2018г. е ДДС за внасяне в размер на 244.74 лева главница и 59.08 лева лихви.

Разпитани са свидетелите С. Д. Д. и Д. Т. К.. Съдът кредитира показанията на свидетелите като непосредствени и обективни. Свидетелят С. Д. Д. дава показания, че жалбоподателката Й. Й. К. – Р. е живяла в периода от 2003г. до 2017г. в [населено място] на адрес: район „В.“, [улица], вх. Г, след което семейството е закупило друго жилище и са се преместили. Децата им са учили в 2 СУ „А.. Е. С.“, за което има издадена и служебна бележка от училището. Свидетелят Д. Т. К. дава показания, че е посещавал къща за гости, собственост на жалбоподателката, която се намира в [населено място]. Къщите са идентични, обзаведени с всичко необходимо. Вписани били в регистъра за гости, плащанията са банков път. Й. Й. К. – Р. ги посрещала и настанявала, предоставяла ключ от къщата, след което настанените посетители й връщали ключа.

В хода на съдебното производство са приети нотариални актове №28/06.06.2003г. на нотариус М. К., видно от който Й. Й. К. - Р. е съсобственик на апартамент № 78, находящ се в [населено място], [улица] /впоследствие продаден/, нотариален акт №188/15.09.2017г. на нотариус А. Л. за съсобственост на апартамент, находящ се в [населено място], [улица].

Представени са удостоверения за категоризация на трите къщи за гости в [населено място], ул. „23“ № 18, от 13.02.2014г. до 13.02.2019г., както и удостоверения за въвеждане в експлоатация от 11.12.2013г. Удостоверенията са издадени на [фирма].

От представени удостоверения за постоянен адрес на всички членове на семейството е видно, че в процесните периоди, предмет на ревизионния акт, постоянните адреси не са в [населено място], с изключение на адреса на жалбоподателката за периода от 06.11.2012г. до 30.04.2014г. Представени са фактури за платена ел. енергия за имота, находящ се в [населено място], [улица], вх. Г, който е основно жилище на семейството до 31.08. 2017г.

От фактическа страна безспорно се установява, че трите къщи за гости са построени в изпълнение на договор № 23/312/01981/08.06.2012г. с Държавен фонд „Земеделие“. Разходите са одобрени и безвъзмездната финансова помощ е изцяло изплатена.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи: Жалбата е допустима, като подадена в законния срок, от ревизираното лице до компетентния съд, след изчерпване на процедурата по административното оспорване на ревизионния акт.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна по следните мотиви:

В настоящото производство съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът преценява

законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. По изложените вече във фактическата част на решението съображения съдът намира, че обжалваният ревизионен акт е издаден от компетентен по смисъла на чл. 119, ал.2 от ДОПК орган по приходите, като доказателство в тази насока е Заповед №РД – 01 – 818/10.05.2019г. на и.д. директора на ТД на НАП – С., с която са определени органите по приходите, които могат да издават заповеди за възлагане на ревизии. Ревизионният акт е издаден от възложителя на ревизията и от ръководителя на ревизията, посочени в ЗВР. Спазена е формата по чл.120, ал. 1 от ДОПК. При постановяването на РА не се констатира съществени нарушения на процесуалните правила.

Правилно е приложен и материалния закон.

В хода на ревизионното производство е установено, че жалбоподателката е местно физическо лице, търговец по смисъла на чл. 1, ал. 1 от Търговския закон с [фирма]. Основната дейност на ЕТ е хотелска, ресторантьорска и туроператорска. Придобила е три къщи за гости, построени по договор с ДФЗ, чрез финансиране по мярка 312 на Министерство на земеделието, описани по - горе. Къщите се намират на адрес [населено място], [община], ул. „23 – та“ № 18 и са с предназначение да се отдават краткосрочно под наем. Имат издадени удостоверения за въвеждане в експлоатация и за категоризация. По писмени обяснения на търговеца, къщите са рекламирани в интернет сайт, но нито един от ношувалите в тях не е наел къщата чрез сайта. Няма сключени договори за предоставяне на къщите за гости под наем, в регистъра за настаняване на туристи фигурират едни и същи лица, като лицето С. П. Д. и неговото семейство фигурират най-често. Те, както и дружества, на които той е едноличен собственик на капитала са основни заемодатели на жалбоподателката през ревизионния период, като заемите не са върнати. Направен е анализ на декларирания оборот по години и приходите от продажби на услуги от ЕТ. Изводът на органите по приходите е за единични продажби на услуги на свързани с ЕТ лица, формално фактуриране с цел симулиране на дейност, като след изтичане на пет годишния период по договора с ДФЗ, едноличният търговец прекратява дейността. Комуналните разходи продължават да са в същия размер, разходите за отопление, вода и др. са целогодишни, а отчетаните приходи са инцидентни. От м. 04. 2017г. жалбоподателката не отчита приходи от дейността като ЕТ, но стойността на фактурираните услуги за комунални услуги, включително електричество остава съпоставима с тази по времето, когато е декларирано, че обектът функционира. Жалбоподателката е била назначена на 8 часов работен ден в друго търговско дружество, тоест тя лично не е извършвала услуги по настаняване на гости, почистване и обслужване на обектите, нито има нает персонал. Няма регистриран ЕКАПФ, тоест не е настанявала туристи на място, поради невъзможност да отчете приходите. За обслужване на обектите няма назначен персонал, нито са отчетени разходи. Направен е извод, че ДМА – трите броя къщи за гости са използвани за лични нужди изцяло, а не за стопанската дейност на ЕТ, каквато реално не е осъществявана. От фактическа страна този извод не е опроверган със събраните в хода на делото доказателства. За периода от 06.11.2012г. до 30.04.2014г. Й. Й. К. - Р. е регистрирана на адреса в [населено място]. Обстоятелството, че за част от процесните периоди е адресно регистриране на друго място е неотнормимо към спора, както и мястото, където учат децата и работят членовете на семейството. Тези факти

не опровергават извода на приходната администрация, който води до начисляване на допълнително ДДС, за липса на реална търговска дейност на ЕТ и разходи за ДМА на търговеца, които всъщност са разходи за лични нужди. В съдебното производство не се доказва [фирма] през ревизираните периоди да е извършвала хотелска, ресторантьорска и туроператорска с трите къщи за гости, собственост на ЕТ. Няма доказателства за никаква икономическа дейност, осъществявана от ЕТ. Правилно, обосновано и законосъобразно е прието, че придобитите активи се използват за лични нужди от собственика, а не за негова стопанска дейност. Налице е доставка на услуга по предоставяне на ползване за лични нужди на физическо лице /собственика/ на недвижим имот по чл. 9, ал.3, т.1 от ЗДДС.

Органите по приходите са посочили, че за ревизираните периоди от 01.01.2013г. до 31.12.2015 г. е приложима редакцията на тази норма от ДВ бр.101/2013г., в сила от 01.01.2014 г., поради което данъчната основа представлява сумата на направените преки разходи, свързани с извършването на услугите по чл. 9, ал. 3, т. 1 и т. 2 от ЗДДС. Спор относно датата на възникване на дънчното събитие няма, правилно определена от ревизиращите по чл. 25, ал. 5 от ЗДДС, а след 2016г. от директора на Дирекция „ОДОП“ по чл.25, ал.3, т. 7 от ЗДДС. При правилно приложение на материалния закон и въз основа на доказателствата, че ЕТ не е развивал стопанска дейност, а ползването на имотите е за лични нужди / за което няма изискване това да е основно жилище/, правилно е начислен ДДС върху направените преки разходи. Допълнително ДДС е начислен и във връзка с отказано право на приспадане на данъчен кредит по фактури за получени услуги и закупени стоки и материали от ЕТ от доставчиците [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и „Е. кл. С.“ и др. Поради липса на доказателства за осъществявана икономическа дейност от ЕТ е прието, че доставките са за лични нужди и на основание чл. 70, ал.1, т.2 от ЗДДС е отказано право на приспадане на данъчен кредит по тези фактури.

Неоснователно е възражението на жалбоподателката, че следва да се приложи ставката от 9% на чл. 66, ал. 2 от ЗДДС в приложимата към ревизираните периоди редакция на текста, отнасяща се за настаняване, предоставяно в хотели и подобни заведения, включително ваканционно настаняване и отдаване под наем на места за площадки за къмпинг или каравани. Както е посочено по - горе, такава дейност жалбоподателката не е осъществявала. Къщите за гости не са използвани за настаняване на туристи, а за лични нужди, инцидентно са настанявани познати, близки и свързани с ЕТ лица, което не е туристическа дейност. Няма основание за прилагане на намалената ставка по чл. 66, ал. 2 от ЗДДС, защото такава дейност ЕТ не е извършвала. Относно удостоверенията за категоризация на обектите, те не променят извода, че туристическа дейност не е осъществявана, а съгласно Решение на СЕС от 22.10.1998г. по съединени дела С – 308/96 и С -91/97, специалният режим на облагане на туристическите услуги следва да се прилага с оглед характера на дейността, а не в зависимост от регистрацията по специален закон.

По изложените съображения, жалбата е неоснователна и недоказана и следва да се отхвърли.

При този изход на правния спор и своевременно направеното искане за присъждане на разноски, жалбоподателят следва да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в минимален размер, съобразно материалния интерес, в размер на 1521.50 лева.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Й. Й. К. – Р., [фирма], чрез адв.Т. И., член на САК, със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 2, ап. 2 срещу Ревизионен акт № Р – 22221719007836 – 091 – 001/01.06.2021г., издаден от А. Г. М., орган, възложил ревизията и Б. В. М., ръководител на ревизията, в частта, в която е потвърден и изменен с Решение № 1484/27.09.2021г. на директора на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП – С. и с него са установени задължения на жалбоподателката по ЗДДС в размер на 20 965.67 лева главница и 12 084.35 лева лихви

ОСЪЖДА Й. Й. К. – Р., ЕГН [ЕГН], с [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на НАП - Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП – С. сума в размер на 1521.50 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: